

Barna Róbert

FOSZTÓKÉPZŐ

*(Regényrészlet)**a Világh végéről*

sokan írnak már de senki se tudja pontosan, hogy mi lesz ha nem lesz már meg a Világh mert erre nincs tapasztalat amúgy *(a legtöbbször nem az történet amire gondolunk)* mindenfélét ugye azt is, hogy mindjárt jobban lesz ugye én is ezt mondom neki amikor kettesben vagyunk mármint a kettes belben már *(igenis látom, hogy mindjárt vége a Világhnak)* nem mondják meg persze nem is hiszi el senki ugye még nekem is furcsa, hogy ezt gondolom amúgy az ember bízik bizakodik miután látja, hogy *ő* sem akar meghalni megértem ugye, hogy nem tudja mi lesz utána meg aztán, hogy közben is, hogy mi van az nagy csönd egy hang se ki se be nem jön neki a levegő is bent tartva ül ott az ember fél felnézni persze túlhall a falon sőt azt is hallja amit a folyosón mondanak

a Világhról

is felszáll egy légy ugye mondom is magamnak *(ne légy türelmetlen)* majd csak elmondja mit érez mit gondol ilyenkor *(az ember szeretne belelátni abba, hogy más mit gondol)* de csak a fejét látni mindenhol, akárhogy fordítom fejem amúgy angolból is fordítok egy pár szót, de ez sem elég ugye *(nem lehet a fejről a talpára állítani senkit)* még a Világhot sem hisz akkor már kilógna a nyelve akár az öregemnek is így lóg ki annakidején a Király is Amerikába vagy legalább is *(onnan ír nekem innen angol)* fordításban van meg az a kérdés is, hogy vajon *(mi lesz majd ha már nem lesz a Világh)* mit lehet tenni ezen gondolkozom közben minden eszembe jut ugye az öregem is így haldoklik később ugyan így esik el a halála előtt ezért is állítom fel majd hiszen *ő* egy lépést se akar tenni

a halhatatlanság

felé támogatnám ugye felültetem már régebben is de valahogy nem esik jól neki se nekem amúgy balkézre van „úgy” (Reagan), hogy *ő* az aki engem támogat persze, hogy mindenki pofára esik majd ha meg-

látja, hogy megindul sőt élni kezd egy kicsit szeretném kinyitni a szemét is de nem tudom, hogy szabad e felemelni jó fent még esetleg kaphatna több levegőt is fújok az orrába remélve, hogy ott marad esetleg belőle valami feltör *(egy sóhaj és más semmi)* ugye persze, hogy azt is én sóhajtom nyilván, hogy mond valamit amit nem hallunk vagyis kiabál némán áll ott de nem mozog többet nem is kell magyarul áznom

a holtpontról

már így is kiderül egy s más azt hiszem, hogy egy holtpontnak nincs kiterjedése ugye lehet, hogy csak egy pont az ami halott a többi él még ezért sem adom fel sőt ezért mozgatom egy kicsit hátha eltalálom azt a pontját ami még magától is mozog persze többen mondják majd nekem, hogy *(engedjük el a halottakat!)* engedjék el ők azt akit akarnak *(akit szeretiünk azt nehéz elengedni)* ugye én csak ezt mondom

az elengedettségről

amúgy a

A halottakról

is többet tudunk ma már minden könyvben benne van ugye *Ha* majd visszalapoznak az olvasók itt is megtalálhatnak mindent *(tudni lehet, hogy egy könyvben a halottak is laposabbak mondjuk úgy, hogy lapszerűek pláne ha befűzik őket egymásra fektetik a férfiakat a nőket sem kímélik a lapok számozva lapozva ez könnyen átlátható)*, hogy miért néznek rám olyan szemekkel ha lassan kiveszik, hogy mit olvasnak ugye én is kiveszem az öregem szemét *(a halála után már nem is kell a halottnak azt nézni, hogy mi történik itt vele)* amúgy is csak hiúságból hordja mert nagyon szép a műszeme amúgy *(a mű lényege is ez mármint a szépség)* akkor jön elő amikor nem is várnák ugye olyan ez mint az öregem

haldoklás

közben úgy elhagyja magát félti ugye ő is csak arra panaszkodik, hogy valaki eltakarja a napot előle nem kell takarni semmit hiszen vak szegény nem is tudja, hogy mi *csak* a tükröt fedjük el hisz *(ha belenéz a halott benne maradhat a félelem attól, hogy nincs ott a tükrőben kezdődik el a halott kigyógyítása belőlünk is válhat kísérő persze, hogy nehezen hagyja el a halottat amúgy elveszítjük azzal ha elfelejtjük)* ugye, hogy mit

kell mondani ilyenkor én néha arra gondolok, hogy *(utánunk is vannak halottak visszajárnak egy ideig)* ez megy ugye az *öregemmel* is hiába kiabálok, hogy ne mozgassa a függönyt le is szakítom ugye úgy lengeti a lelke úgy kapaszkodik mindenbe ami úgy mond jó neki is esem mindennek ami mozog amíg mozog aztán már nem mozdul semmi okom sincs jönni menni ugye csak a fejem megy nagyon sokat gondolkozom a halottakon jár az eszem ugye, hogy mit kell tenni a halál előtt, hogy kell viselkedni pláne azok után, hogy az öregem is visszajön a halála után illetve visszahozzák az *Élethbe* vagyok éppen kopognak ugye nagyon kínos, hogy bejönnek hozzánk mi meg úgy fogadjuk ahogy vagyunk ugye úgy öltöztetjük fel az öreget is érdekli, hogy mit csinálunk de aztán *ő* is mesél arról, hogy sokáig nem tud semmit miután meghal illetve félreérthető, hogy mit is tud ugye *ő* sem veszi észre, hogy halott mert *(minden ugyanúgy marad bár minden másképp van fordítva látnak a halottak)* mindent fölülről néznek meg *(állítólag szélesvásznú az egész)* nagyon Világhos neki is áll ugye könnyezik maszatol a szemét dörzsöli az arcát mázolja ami inkább kékes szürke mint fehér egy kicsit összezsugorodott de amúgy ugyanúgy vöröslenek a pattanásai persze, hogy arról is beszél, hogy ezt nem értheti meg senki lent, hogy *ő* közbe fent van a plafonon és tényleg megveti a hátát meg a többieket lenézi mint

egy független szellem

azt mondja, hogy *(az ember haljon meg ha szeretné látni magát fölülről)* figyelem, hogy mit mond mert a beszédől egy kicsit kifekszik ugye sóhajtozik amúgy is, hogy te micsoda város ez azt mondja forró és halott persze, hogy alulról is megmutatja a műfogát a fiókban a szemét mert ugye ott van az is amit zsebemben talál amúgy *(egy pár tárgyat áttesz tárgy esetbe nem látnak bele a halottak)* persze, hogy ugyanúgy tesznek vesznek mindent ugyanúgy csinálók én is mint eddig szóval azt mondja az öregem is, hogy *(sokan nem veszik észre, hogy nincsenek ott ahol vannak)* meg aztán azt is mondja, hogy *(a halál után is van Életh)* is mocorog mellettem szipog az öregem meg egyre csak mondja, hogy nincs mese hinni kell ebben én hiszek is neki mert igaz van ugye én is látom az Élethet közben *(simogatom is egy kicsit magam)* sőt jól hallok amikor azt mondja, hogy két méterre lehet tőlem lebeghet én meg hagyom bár kételkedem egy kissé mérges is emiatt mondja, hogy *ő* is kételkedik valamikor *ő* sem hiszi el, hogy meghallhat valamit hoz odaátról bár nem adja oda a feje már itt lenn sincs

rendben amúgy le is százalékolják magunk közt szólva *(tíz százalék)* na ennyi marad az öregem után is ennyit kapunk azután, hogy az ostrom alatt ostromolják a nők de légnymást kap nincs más nincs is semmink *csak* ez

a légnymás

de ez megmarad ugye ezért is mondhat illet, hogy *(az a fontos, hogy a halálunk után is legyünk)* *(hiszen szinte minden itt van ezen a szinten áll vagy bukik az ember)* ugye én is többször bukom az iskolában nem értik, hogy mire gondolok általában, hogy *(miért emlékeztet engem az iskola a halott gondolatokra)* melyekről már akkor is tudom, hogy *(előttem is az van itt ami utánam)* se gondolkoznak ezen gondolkozom többször is kiderül, hogy *(nincs semmi változás)* ugye *(rajtam sem fog ki az idő legalább is az órám nem múlik semmi sem)* hisz nálam mindig tíz van amúgy legalább két órám rámege erre a szövegre
tényleg szinte haldoklom mire kész lesz teljesen kész vagyok

Litera.hu, 2003. augusztus 21.

BARNA RÓBERT (1942, BUDAPEST) PRÓZAÍRÓ